

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2018

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org
IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Geachte lezer, beste donateur,

Het jaar loopt weer ten einde! Een mooi moment voor een terugblik op al het moois dat we het afgelopen jaar hebben kunnen realiseren. Een hoogtepunt dit jaar was zeker het afstuderen van de moeders van de naaiopleiding van Mama Alice. Het raakte me diep de intense ontroering bij deze moeders te zien over het door hen behaalde diploma. En het feit dat al deze moeders nu een betaalde baan hebben zijn bij uitstek momenten waarop ik voel waarom onze steun zo belangrijk is.

Ook in Arequipa hebben we mooie resultaten bereikt. Flor geeft met hart en ziel workshops aan de kinderen van Hogar de Cristo, Nuestro Hogar en Restaurando Esperanza. Dankzij de steun van een fonds wisten we een donatie te bemachtigen voor de schoolspulletjes, schooluniformpjes en inrichting van de keuken voor de meisjes van Restaurando Esperanza. Tevens hebben we voor hen een opvanghuis weten te bemachtigen. En als klap op de vuurpijl behaalden we de hoofdprijs bij de KRO Warm Hart Actie. Wat een prachtige resultaten!

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Een prachtige prijs, met dank aan alle stemmers.

Actie Warm Hart KRO

De afgelopen maanden hebben jullie en jullie achterban het werk van Mama Alice in Peru gesteund door te stemmen op ons project. Hiervoor wil ik jullie intens bedanken, want dankzij jullie stemmen behoorden we bij de 5 goede doelen met de meeste stemmen. Op 6 november jl. mocht ik een pitchpresentatie geven bij de KRO in Hilversum. Op zo'n dag wordt nogmaals duidelijk hoeveel mooi werk er gedaan wordt. Wat waren we blij toen de jury bekend maakte dat Mama Alice tot de prijswinnaars behoorde! Op 18 november jl. werd tijdens de ledendag van de KRO in Ahoy Rotterdam bekend gemaakt, dat we de 1^e prijs van €10.000,00 hebben gewonnen. Geweldig! Wij danken jullie uit de grond van ons hart voor jullie stem.

Terugblik op 2018

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te kijken. Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Ayacucho en Arequipa kansrijker kunnen maken. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt. Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties, die ik dit jaar heb ontvangen. Ontroerend zijn de donaties van lieve mensen, die bij hun huwelijksjubileum of een speciale verjaardag geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Het is hartverwarmend dat mensen voor hun overlijden de wens uitspreken bij hun uitvaart i.p.v. bloemen een donatie voor onze Peruaanse snottebellekes te willen. Het raakt me iedere keer weer dat zij hierdoor met het einde van hun leven een nieuw leven schenken aan kansarme jongeren, een toekomst.

Juffrouw Astrid en Marianne moedigen de leerlingen aan.

Er werden diverse acties op Udense scholen, georganiseerd waarbij de leerlingen zich vol overgave inzetten voor ons project. Verder krijgen we al vele jaren op een rij een bijdrage van een winkel met tweedehandse kleding. En wekelijks ben ik blij verrast met de storting op onze rekening van een echtpaar, dat spullen verkoopt op de tweedehandsmarkt in Turnhout. Daarbij vind ik het bijzonder dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens speciale gelegenheden. En last but not least wil ik Robert vermelden, die inmiddels 15 jaar onze website vrijwillig vernieuwt en onderhoudt. Dit zijn voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel! Maar ik wil zeker ook het prachtige

eindresultaat van de KRO Warm Hart Actie met jullie delen. We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de warme samenwerking met Frédérique en Flor, die fantastisch verloopt. We zien het nieuwe jaar dan ook met vertrouwen tegemoet.

Onderstaand het juryrapport van de KRO.

Juryrapport KRO Warm Hart Actie

Als omroep wil KRO meer zijn dan alleen maar een mediaorganisatie. KRO gelooft in een maatschappij waarin plek is voor iedereen en waarin het iets minder draait om mij en iets meer om wij. De actie Warm Hart is daarbij een prachtig voorbeeld van deze missie, die naadloos aansluit bij de missie van Kinderen van de Zon. Samen maken we het verschil in onze samenleving.

De jury luistert naar de pitch van Marianne.

Dankzij de steun van vele stemmers wisten wij in totaliteit 2.610 stemmen te behalen. Op 18 november jl. werden in Ahoy Rotterdam de prijzen bekend gemaakt. Vol verwachting klopte mijn hart en wat was ik zielsgelukkig toen de voorzitter bekend maakte dat we de 1^e prijs hadden gewonnen, de hoofdprijs, een geldprijs van €10.000,00, voor de aanschaf van een waterzuiveringsinstallatie voor het opleidingscentrum/restaurant van ONG Mama Alice in Peru. Vol trots wil ik het juryrapport met jullie delen:

De jury was onder de indruk van de passie van het betoog. Het was inspirerend en straalde veel naastenliefde uit. Het is prachtig om te zien hoe jullie met een positieve insteek kansarme jongeren echt verder brengen. Door opleidingen en sociale hulp bevorderen jullie de zelfredzaamheid. Het geld wordt straks besteed aan de waterinstallatie en dat was voor de jury een prachtig concreet doel, dat hopelijk het verschil gaat maken voor heel veel mensen. Tot slot wensen we jullie heel veel succes met de volgende stap-

pen in Peru en hopen dat onze prijs daaraan bijdraagt”.

Jullie zullen begrijpen dat we intens trots zijn op deze prachtige prijs en mooie erkenning van ons werk. Dit was voor ons allen een dag met een gouden randje!

Frederique en Marianne met hun trouwe fanclub.

Onderstaand deel ik de verhalen van ONG Mama Alice in Ayacucho met jullie.

Levensverhaal Carmen

(ex-studente naaiopleiding ONG Mama Alice)

Mijn naam is Carmen Talavera Crisóstomo, ik ben 31 jaar en geboren in La Mar, een ver afgelegen provincie van Ayacucho. Ik heb 5 broers en zussen. Toen ik 5 jaar werd moest ik samen met mijn 7-jarige zus in Ayacucho gaan wonen, omdat we naar school moesten. Mijn moeder had een kamertje voor mijn zusje en mij gehuurd in Ayacucho en naarmate mijn kleine broertjes en zusjes ouder werden kwamen ook zij bij mijn zus en mij in Ayacucho wonen om naar school te gaan. Mijn moeder kwam een keer per maand om eten voor ons te kopen. Ze bleef dan een week en ging daarna weer terug naar ons dorp, ver buiten Ayacucho

Mijn zus en ik zorgden voor al onze kleine broertjes en zusjes en groeiden alleen op, zonder de steun van onze ouders. Ik weet dat mijn moeder er veel onder geleden heeft, dat ze zo ver van ons af woonde. Maar ze had geen andere keus, want als ze niet werkte hadden we niets te eten. Als kleine kinderen hadden we alleen aardappelen en mais te eten. Ik herinner me dat mijn zus aardappelen kookte voor het ontbijt, aardappelen als lunch en aardappelen als avondmaal. Onze kleren waren oud en versleten en soms gaven onze burens ons uit medelijden wat kleren van hun eigen dochters. Zo brachten wij onze jeugd door.

Onze klasgenootjes spraken over verjaardagsfeestjes en hadden nette kleren aan. Ze dreven de spot met mij vanwege mijn oude kleren. Diep van binnen wilde ik me kleden zoals zij en ook een verjaardagsfeestje hebben zoals zij. Maar dat was voor mijn zus en mij onmogelijk, want zodra de lessen waren afgelopen holden we naar ons kamertje om te koken voor onze jongere broertjes en zusjes.

Mijn grote droom was om naar de Universiteit te gaan, maar helaas hadden mijn ouders niet de financiële mogelijkheden om mijn studie te betalen. Daarom moest ik meteen nadat ik van school afkwam gaan werken in een restaurant. Een groot deel van mijn salaris gebruikte ik voor het kopen van eten, kleren en schoolspulletjes voor mijn broertjes en zusjes en stiekem spaarde ik een beetje, omdat ik nog steeds hoopte dat ik na twee jaar werken naar de Universiteit zou kunnen gaan. Op mijn 18 werd ik voor de eerste keer verliefd en raakte meteen zwanger. Dit had ik zo niet gepland en toen ik het tegen mijn vriend vertelde hield hij zich van de domme en vertrok. Hij zei me nog dat ik maar een abortus moest ondergaan, want dat hij zich niet verantwoordelijk voelde voor dit kind omdat hij er niet zeker van was dat het zijn kind was. Ik besloot mijn kind te houden en bleef werken tot mijn zoontje geboren werd. En van het geld dat ik voor de Universiteit had gespaard kocht ik de spulletjes voor mijn baby zodat het hem aan niets zou ontbreken.

Carmen geniet met volle teugen van de vakopleiding.

Toen ik mijn zoontje voor het eerst in mijn armen had fluisterde ik hem toe dat ik altijd zou blijven werken, zodat het hem aan niets zou ontbreken en hij een gelukkige jeugd zou hebben.

Toen mijn zoon 1 jaar was kreeg ik een nieuwe relatie. Ik heb aan mijn nieuwe vriend meteen

heel duidelijk verteld dat ik een zoon heb. Hij zei dat hij ook een zoon heeft en ik denk dat hij daarom begrip had voor mijn situatie. Mijn partner behandelt mijn zoon goed en we wonen inmiddels al 11 jaar samen. Nu ben ik zwanger van mijn tweede kind. Ik betaal zelf de kosten voor mijn eerste zoon. Altijd heb ik in restaurants gewerkt tot laat in de avond, want ik had maar één doel, dat het mijn zoon aan niets zou ontbreken. Ondanks dat ik hem eten en kleren gaf voelde ik dat hij iets heel belangrijks tekort kwam: tijd met mij samen, tijd om te spelen met mij. Maar als ik met werken zou stoppen, zou er geen geld zijn. Mijn droom was om thuiswerk te kunnen doen, zodat ik mijn zoon niet hoefde te verwaarlozen. Altijd was ik op zoek naar werk dat ik thuis zou kunnen doen.

Toen mijn zoon 9 jaar was beet ik door en begon ik aan een opleiding tot coupeuse. Hierdoor ben ik ontzettend gaan genieten van het maken van kleding. Maar door gebrek aan geld kon ik deze studie niet afmaken, want ik moest reisgeld betalen, de opleiding en alle materialen. Wat voelde ik me slecht en teleurgesteld in mezelf dat ik weer mijn droom niet kon waarmaken!

Carmen wint bij haar afstuderen een eigen naaimachine.

Maar op een dag hing er een prachtig bericht op een lokaal in onze wijk Yanama. Hierop stond dat er een naaiopleiding gegeven zou gaan worden. Wat was ik blij toen men zei dat de lessen in Yanama zelf gegeven zouden worden! Dit was de kans waar ik al die jaren op gewacht had. En toen men ook nog zei dat de lessen gratis zouden zijn voor vrouwen die alleen de financiële zorg dragen over hun kind heb ik me zonder nog verder na te denken opgegeven. Daarna ben ik met mijn partner en zoon gaan praten om hen te vragen mij te steunen. Gelukkig zeiden ze beiden dat ze me zouden helpen.

Heel enthousiast ben ik aan de lessen begonnen. De leerkrachten waren heel behulpzaam, vriendelijk en leerden ons niet alleen naaien, maar dat ook wij dromen mogen hebben. En dat we er ook naar moeten streven om meer van onszelf te houden. Wat heb ik veel geleerd tijdens dat jaar en mooie vriendschappen opgebouwd met alle medestudenten!

Carmen en Mariluz als kleine zelfstandigen.

Ik ben de ONG Mama Alice en Kinderen van de Zon ontzettend dankbaar voor deze grote kans, die zij me gegeven hebben om vooruit te komen in mijn leven. Veel vrouwen zoals ik hebben niet de kans om te studeren, omdat er geen geld is of omdat we al op jonge leeftijd moeder zijn geworden. Vaak heb ik gedacht dat deze kans voor vrouwen zoals ik niet is weggelegd, maar jullie hebben mij die kans gegeven. Mijn grote droom is nu om mijn eigen naaiatelier te openen, maar dit zal ik beetje bij beetje moeten doen. Op dit moment werk ik samen met mijn studiegenootje Mariluz. Dankzij de naaimachine die ik bij mijn afstuderen heb gewonnen en een lening die Mariluz heeft afgesloten om een naaimachine te kopen, maken we samen kleding, schooletuis, mutsen, schooluniformpjes en die verkopen we op markten. Nu doe ik waar ik al die jaren van gedroomd heb: thuiswerken en mijn eigen geld verdienen, zonder mijn zoon te verwaarlozen.

Inmiddels heb ik samen met mijn studiegenootjes een coöperatie opgericht om samen te werken. Enkele ex-klasgenootjes hebben geen naaimachine en daarom werken we samen, als een team. We komen samen in het huis van Mariluz en we verdelen het werk. Op dit moment maken we creatieve spulletjes om de komende maanden op kerstmarkten te verkopen. En degenen zonder naaimachine komen hun spulletjes maken in de huizen van de moeders die al wel een machine hebben. Wij gaan ervoor,

kunnen het leven weer aan, voelen ons sterk en zijn gelukkig. Een stevige omhelzing, Carmen.

Carmen (r.) en Mariluz (l.) verwezenlijken hun droom.

Verslag George Jhonatan López Helfers (muziekleraar ONG Mama Alice)

Graag wil ik me aan jullie voorstellen. Mijn naam is George Jhonatan López Helfers en ik geef muzieklessen aan de kinderen van de ONG Mama Alice in Yanama, de armste wijk van de stad Ayacucho. En Ayacucho is het op één na armste gebied van Peru. Kinderen van de Zon en Mama Alice werken hier met gezinnen in extreme armoede. Geen enkel gezin heeft stromend water of riolering. Ook de psychosociale problemen zijn ernstig. Bijna in alle gezinnen zien we huiselijk geweld of verwaarlozing en veel ouders zijn alcoholist. Onze psychologen, maatschappelijk werkers en verpleegkundige werken met toewijding en deskundigheid met de kinderen en hun gezinnen. Zij geven aan dat de muzieklessen die ik geef cruciaal zijn binnen het psychosociaal programma dat Mama Alice aanbiedt.

Wat geniet ik van mijn muzikale werk met deze kinderen! Tijdens de muzieklessen leren de kinderen een muziekinstrument te bespelen en hun stem tot ontwikkeling te brengen; ze ontwikkelen een muzikaal-, harmonisch- en ritmegevoel en krijgen discipline en orde. Maar er gebeurt nog zo veel meer! De kinderen leren naar elkaar te luisteren, geduldiger te worden, zich langer te concentreren en samen te werken. Tevens leren zij dat ze, door samen te werken, gezamenlijke doelen kunnen realiseren. Dit is wat jullie met jullie steun bewerkstelligen: het bevorderen van de menselijke ontwikkeling van deze kinderen door middel van de muzikale expressie. Het is fantastisch om te zien, dat de kinderen ook meer zelfvertrouwen krijgen. Daar kinderen negatief over zichzelf denken wanneer ze voor het eerst bij Mama Alice komen, is het werken aan een

positiever zelfbeeld erg belangrijk. Voor het team is dat niet altijd gemakkelijk. De introverte en beschadigde kinderen kunnen niet altijd praten over hun gevoelens. In de muzieklessen durven ze zich in het begin ook niet te uiten, maar er is geen enkel kind dat na een tijdje niet mee gaat doen, met de voet het ritme meetikt en plezier krijgt in het samen muziek maken. Ook voor kinderen die geen grenzen kennen zijn de muzieklessen belangrijk voor hun ontwikkeling.

De Kerstmuzikantjes van Mama Alice.

Ik ben trots op de belangstelling die de kinderen hebben voor de muzieklessen, om hen te zien veranderen van angstige teruggetrokken kinderen in kinderen die vol vertrouwen deelnemen aan de verschillende muziekstukken. Ik ben er trots op dat het gedrag van de kinderen is verbeterd door middel van de muzieklessen, dat zij zich beter zijn gaan concentreren en leren samen te werken. Ik ben trots op de kracht, het doorzettingsvermogen en de toewijding van de kinderen, om een mooie muzikale presentatie te kunnen neerzetten.

Een van de jongens, Aleks, wordt al meer dan een jaar begeleid door onze psychologe. Het is ingewikkeld om met hem te werken. Hij vindt het moeilijk om over dingen te praten. Hij staat op school en ook wel bij Mama Alice bekend om zijn agressie. Hij komt vaak niet naar de therapie die hij bij ons krijgt. Maar hij komt wel elke week naar de muziekles. Ik moet af en toe streng tegen hem zijn en constant de grenzen in de groep aangeven, maar Aleks doet het fantastisch in de les. Hij krijgt veel positieve aandacht, omdat hij gemakkelijk dingen oppikt. Hij mag zelfs af en toe een solo spelen. We zien dat bij Aleks het concentratievermogen verbeterd is. Hij komt altijd rustiger uit de les dan dat hij naar binnen stuitte. Hij is heel erg trots op wat hij bereikt in de muziekles. Misschien is dit wel de eerste keer in zijn jonge leventje dat hij trots is op zichzelf en daar zijn ook wij allemaal heel trots op.

Vorig jaar verzorgden we tijdens het Kerstfeest een muzikaal optreden en Aleks speelde samen met een aantal andere kinderen mooie Kerstliedjes. Honderden kinderen luisterden aandachtig. Een daverend applaus zorgde voor een enorme gelukkige lach op het gezicht van Aleks. Dit hadden we nog nooit bij hem gezien en zijn stralende lach toverde ook een lach op onze gezichten. De muzieklessen konden de negatieve spiraal bij hem doorbreken. Ik hoop dat we nog heel veel kinderen zoals Aleks kunnen helpen. De resultaten zijn fantastisch.

Een stralende kerstlach op het gezichtje van Alex.

Maar ik hoop zeker ook in de toekomst de muzikale techniek van de kinderen te verbeteren en de kinderen nog beter voor te bereiden op muzikale presentaties. Ook hoop ik dat jullie in de toekomst Kinderen van de Zon blijven steunen, zodat we nog een paar instrumenten kunnen kopen, omdat ik die nog mis. Mede namens de muzikantjes van Yanama wil ik jullie intens bedanken voor de prachtige steun, die jullie door middel van de muzieklessen aan onze kinderen geven. Ik wens jullie een Feliz Navidad en ik hoop dat het lezen van dit verhaal ook een glimlach op jullie gezicht tovert. Profesor de Música, George.

Verslag bouw opleidingscentrum Mama Alice

Een belangrijk doel van het werk van Mama Alice is ook het verzorgen van vakopleidingen, zoals een naaiopleiding voor tiener- en alleenstaande moeders, timmer- en metaalbewerdersopleiding, opleiding gids voor toerisme en een koksopleiding. Dit is voor veel jongeren van Ayacucho een grote steun.

NGO Mama Alice Peru streeft naar zelfstandigheid en duurzaamheid. De NGO start een opleidingscentrum en restaurant met vakopleidingen tot kok, ober, barman en gids. Hiermee genereert Mama Alice opleidingsplekken, stageplekken en werkplekken voor honderden kansarme jonge-

ren. Na afronding van hun opleiding zullen zij als kok een betaalde baan krijgen in ons restaurant of in restaurants in Ayacucho. Hiermee creëren we werkgelegenheid voor kansarme jongeren.

In september zijn we begonnen met de realisatie van onze droom. Het Opleidingscentrum met restaurant wordt ecologisch gebouwd door onze jongeren, die afgestudeerd zijn aan de vakopleidingen van Mama Alice tot timmerman en metaalbewerker, onder begeleiding van een Nederlandse architect en Peruaanse ingenieur en opzichter. Mama Alice kiest voor duurzame bouw en gebruikt zoveel mogelijk materialen uit de omgeving: stenen, adobe (leem) en hout. Water is schaars in Peru en gelukkig kunnen we dankzij de KRO Actie Warm hart een waterzuiveringsinstallatie aanschaffen. Een mooie duurzame cirkel van hergebruik.

Leemblokken van eigen terrein.

Met de realisatie van een eigen opleidingscentrum annex restaurant wil Mama Alice het mes aan meerdere kanten laten snijden. Enerzijds creëren we hiermee werkgelegenheid voor jongeren. Anderzijds willen wij in de weekenden het restaurant ook openstellen voor de Peruaanse bevolking en voor toeristen. De opbrengsten van het restaurant vloeien rechtstreeks terug naar Mama Alice, die daarmee de kinderen in de armste wijk van Ayacucho, de wijk Yanama, psychosociale- en educatieve programma's kan bieden. Hierdoor hopen we dat Mama Alice in de toekomst beetje bij beetje minder afhankelijk wordt van donaties uit Nederland. Kinderen van de Zon ondersteunt dit project.

Voor de inrichting en een deel van de koksopleiding hebben we al fondsen toegezegd gekregen. We zijn nog druk bezig met het werven van

fondsen om deze vakopleiding volledig te kunnen bekostigen en hopen in het voorjaar van 2019 te kunnen beginnen met de kokopleiding. We hebben al aanmeldingen gekregen van jonge mensen en hopen dat met onze vakopleidingen nog veel jongeren, die uit een zeer moeilijke thuissituatie komen en beschadigd zijn door verwaarlozing of huiselijk geweld, de kracht vinden om in zichzelf en een nieuwe toekomst te gaan geloven. En dat zij weer durven te dromen. Kortom, 2019 wordt een belangrijk jaar voor Mama Alice!

Op 1 september is Mama Alice met de bouw gestart.

Onderstaand deel ik de verhalen van de projecten in Arequipa met jullie.

Opvanghuis Restaurando Esperanza *(geschreven door Marianne)*

Al enkele jaren kunnen we dankzij de steun van vele lieve donateurs workshops en danslessen geven aan de meisjes van Restaurando Esperanza in Arequipa, meisjes die slachtoffer zijn van huiselijk geweld en/of seksueel misbruik. Al die tijd zag ik dat het huis veel te klein was om ongeveer 20 meisjes een goed onderkomen te bieden. En ik wist dat het voor Sandra en Rick onmogelijk is om zoveel geld voor de bouw van een eigen huis in te zamelen, aangezien het al zo moeilijk is om het geld voor de exploitatiekosten bij elkaar te krijgen.

Jaren geleden kwam ik in contact met een anoniem fonds dat investeert in huizen voor goede doelen projecten in de derde wereld en deze in bruikleen geeft aan de door hen geselecteerde projecten. Ongeveer een half jaar geleden heb ik de stoute schoenen aangetrokken en een invraag ingediend bij dit fonds of zij een huis zouden willen kopen voor deze meisjes. Wat vond ik het spannend, want ik gun het deze meisjes uit de grond van mijn hart dat zij kunnen

opgroeien in een veilig huis en in een veilige buurt. Ook hoopte ik hiermee de druk op de schouders van Rick en Sandra te verlichten, want ze waren er nooit zeker van of ze de huur zouden kunnen blijven betalen en of de eigenaar van het huis het huurcontract niet zou opzeggen. Onderstaand deelt Rick het eindresultaat van onze aanvraag met jullie.

Een nieuw huis voor Restaurando Esperanza *(geschreven door Rick, oprichter)*

Lieve mensen in Nederland, voor ons werk met de meisjes van Restaurando Esperanza huren wij een huis ver uit het centrum van Arequipa, aan een gevaarlijke weg, hoog in de bergen waar het altijd heel koud is. Voor dit huis betalen we elke maand S/.3.250,00 soles (€1.000,00) aan huur. Al vele jaren drukt de zware last op mijn schouders, om iedere maand het geld voor de huur en alle exploitatiekosten in te zamelen. Wat was het spannend voor ons toen Marianne afgelopen zomer vertelde, dat ze een aanvraag bij een fonds wilde indienen voor een huis voor onze meisjes! Ik durf jullie heel eerlijk te zeggen dat toen we de aanvraag maakten ik hier grote twijfels over had en niet kon geloven dat dit tot de mogelijkheden zou behoren. Want wie koopt er nu een huis zover van Nederland, om dit vervolgens in bruikleen te geven aan een Peruaans goede doelen project? Ik dacht echt dat het verloren tijd was, want ik ben er zo aan gewend om aanvragen te maken die vervolgens worden afgewezen. Maar mijn grote steun en toeverlaat Marianne verzocht me toch haar de informatie te sturen die ze voor de aanvraag nodig had, ondanks dat ook zij me waarschuwde dat ze hoopte dat ze ons niet blij zou maken met een dode mus. Totdat Marianne mij eind oktober het goede nieuws stuurde dat twee bestuursleden van deze stichting kennis met ons en met onze meisjes wilden komen maken. Het afgelopen weekend zijn de bestuursleden van het anonieme

fonds op bezoek geweest in ons opvanghuis. De weken voor hun komst had ik al veel huizen bekeken en afspraken gemaakt met makelaars om de beste opties samen met deze twee heren uit Nederland te gaan bekijken. Wat waren we zenuwachtig voor hun komst! In alle vroegte heb ik deze twee heren van het vliegveld gehaald en hen uitgenodigd voor een ontbijt samen met onze meisjes. Al om 05.00 uur 's ochtends waren we aan de voorbereidingen begonnen. Ook Flor, de Peruaanse rechterhand van Kinderen van de Zon in Arequipa, zou bij de besprekingen aanwezig zijn. Tijdens de schooltijd van de meisjes hebben we veel met elkaar gesproken en de mogelijkheden bekeken die ik had gevonden. Na thuiskomst uit school hebben onze meisjes een prachtige dans opgevoerd voor ons bezoek en hebben we samen het avondmaal genuttigd. Vervolgens zijn we twee dagen lang huizen gaan bekijken. Wat waren we blij dat het huis dat voor ons heel goed voelde, ook meteen de keuze was van deze twee heren! Er werden meteen spijkers met koppen geslagen en vóór het vertrek van deze heren was de koop zo goed als rond.

De meisjes bewonderen hun nieuwe onderkomen.

Dit nieuwe huis is een grote opluchting voor mij en haalt veel druk van mijn schouders. Ik voel een rust die ik in jaren niet gevoeld heb. Ik hoef nu €1.000,00 per maand minder geld in te zamelen, omdat we geen huur meer hoeven te betalen. Dat is een grote steun voor mij. Sandra en ik, de meisjes en het team zijn zó enthousiast over het nieuwe huis! Het is perfect voor ons. Het is tweemaal zo groot als het huis dat we nu huren. Het huis ligt in een rustige, veilige straat, waardoor Sandra en ik ons geen zorgen meer hoeven te maken dat de kinderen overreden worden als ze naar buiten gaan. Er is een bewaker in de straat die over onze veiligheid waakt en er zit een alarm in het huis. Daarbij ligt het huis niet veraf van de vriendinnetjes van onze meisjes en ze kunnen op dezelfde school blijven zitten, want ik kan hen 's ochtends met het busje naar school brengen. Het voelt voor mij

nog steeds zo onwerkelijk, terwijl het allemaal toch echt waar is! Wie had ooit gedacht dat meisjes zoals onze meisjes, die afkomstig zijn uit barakken, achterbuurten en schrijnende situaties zoals armoede, wanorde, misbruik, verwaarlozing en nog veel meer ellende, in zulk een mooi huis kunnen gaan wonen, in een van de betere wijken van Arequipa? Ik ben een zeer gelukkig mens en ontzettend dankbaar dat Marianne ons in contact heeft gebracht met deze stichting en dat deze stichting in Nederland dit voor onze meisjes mogelijk heeft gemaakt. Ik zou de hele nieuwsbrief vol kunnen schrijven, zo groot is mijn dank.

De meisjes vol spanning voor de dansuitvoering.

Maar een van onze meisjes, Claudia Nilda, wil ook nog graag haar geluk met jullie delen, dus neem ik afscheid van jullie met een warme omhelzing. Rick, Sandra en de meisjes van Restaurando Esperanza.

Verslag danswedstrijd Claudia Nilda (opvanghuis Restaurando Esperanza)

Lieve allemaal, het is alweer een jaar geleden dat ik jullie geschreven heb. Hoe gaat het met jullie? Met mij gaat het de laatste tijd goed, ik voel me goed en gelukkig gaat het ook goed met mijn studie. Ik stuur jullie deze brief om jullie allen te bedanken voor de steun die jullie ons opvanghuis bieden. Alle meisjes van Restaurando Esperanza genieten volop van de danslessen die we krijgen.

De afgelopen dagen zijn we een dans aan het oefenen voor de danswedstrijd van opvanghuizen hier in Arequipa. We gaan verschillende heel bekende dansen uitvoeren. Het zal heel spannend worden, maar een ding weet ik zeker dat we een verpletterende overwinning gaan behalen, omdat we de beste dansgroep zijn. We zijn gek op dansen, want het is fantastisch om te doen. Het is heerlijk om in je vrije tijd te doen, al dansend te laten zien hoe je je voelt, je los te maken van de

zorgen van alledag, je mee te laten voeren op het ritme van de muziek en in de bewegingen, vrij zijn. Het is echt een passie voor mensen zoals ik die van dansen houden. Dansen is echt mijn lust en mijn leven! Als ik dans voel ik me uniek en vergeet ik alles om me heen.

Maar liefst 2.500 dansparen namen deel aan de wedstrijd.

In september hebben we deelgenomen aan een wedstrijd voor "Guinness Book of World Records". Dit was heel spannend, want het was de eerste keer dat we aan zo'n gekkenhuis deelnamen. We moesten voor veel camera's dansen en dat maakte het allemaal nog veel spannender. We hebben heel intensief getraind, van maandag tot vrijdag van 18.00 tot 20.00. Het was heel vermoeiend, met veel bewegingen met doeken. De wedstrijd werd op het Plaza de Armas gehouden, in het centrum van de stad en duurde bijna de hele dag. Er namen ongeveer 2.500 dansparen deel aan de wedstrijd. We hadden eerst 3 repetities en daarna volgende het officiële optreden. Vervolgens moesten we ruim een uur op de uitslag wachten. Maar het was het wachten meer dan waard, want we wonnen! Het was een prachtige ervaring voor alle meisjes in het opvanghuis en voor mij. Dit zal ik nooit vergeten. Het is een herinnering voor altijd. Hiermee is een droom werkelijkheid geworden. Dansen is echt het mooiste wat een mens kan doen!

Tot slot wil ik jullie intens bedanken voor jullie steun en jullie warme belangstelling. Maar zeker ook dank voor jullie liefde en waardering. Ik hoop dat God jullie beschermt en ik wens jullie veel geluk in jullie familie, op jullie werk en in alles wat jullie willen realiseren. Gracias! Ik houd van jullie! Claudia Nilda.

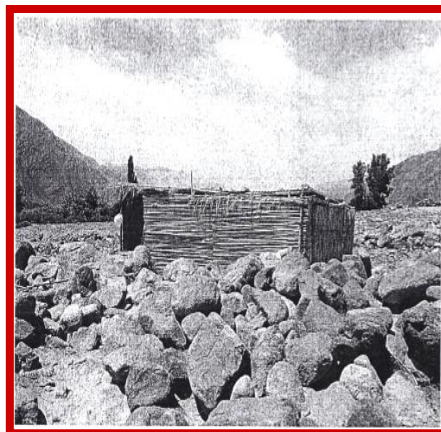
Brief van Sayda

(opvanghuis Restaurando Esperanza)

Hallo lieve mensen in Nederland, mijn naam is Sayda. Ik ben 9 jaar, geboren in het district Oco-bamba, een provincie van Cusco. Twee jaar geleden zijn we naar Aplao verhuisd, een mooie

vallei met een warm klimaat. Mijn moeder heet Encarna. Ze werkt niet en brengt alleen de lunch naar mijn vader op de plaats waar hij werkt. Mijn vader Marcelino is agrariër en het weinige geld dat hij verdient gebruikt hij om drank van te kopen. Ik heb 6 broers en zussen; de oudste heet Doris en ik houd heel veel van haar, omdat ze altijd voor me zorgde. In mijn huis woonde ik met mijn broer José. Hij is 25 jaar en net als mijn vader werkt hij op het land en is ook hij aan de drank. Dan heb ik een broer van 14, Fernando.

Mijn vader en mijn moeder drinken de hele dag en zij lieten ons altijd alleen. We hebben veel geleden van de mishandelingen en het geweld door mijn ouders. Ze hadden altijd ruzie en wij hoorden dit allemaal. Als ze dronken waren was het nog veel erger. Onze ouders waren heel agressief tegen al mijn broers en zussen en ook tegen mij en daarom wilden mijn andere broers en zussen niet meer in mijn huis wonen.

Ons huis in Aplao is heel klein, gemaakt van riet en heeft maar één kamer, dat tevens de slaapkamer is. We sliepen op dierenhuiden,

onder een deken. Koken deden we buiten op een houtvuurtje, want we hadden geen water en elektriciteit. Water haalden we uit de sloot en als we naar het toilet moesten dan deden we dat in de struiken.

Ik ging met mijn broertje Fernando naar school in Huatipilla. Hier kregen we van maandag tot vrijdag een ontbijt. Tijdens het weekend hadden we nooit iets te eten, omdat mijn ouders zich dan gingen bedrinken. Op school had ik geen goede punten, omdat we in mijn huis geen licht hadden en er was niemand die mij met mijn huiswerk kon helpen. Nadat de mensen van Aplao onze thuissituatie waren komen bekijken kwam een mevrouw me ophalen. Ik ben toen een paar dagen in haar huis gebleven en vanaf dat moment is mijn leven veranderd. Vanaf 16 maart 2018 woon ik in Restaurando Esperanza in Arequipa. In het begin was ik heel bang, want ik kende hier niemand en ik wilde alleen maar bij mijn broer

zijn. De mensen die hier werken zijn erg lief voor mij en ook de meisjes die hier wonen. Maar het was voor mij niet gemakkelijk om te accepteren dat ik voortaan op een onbekende plek woon.

Op een dag mocht ik met Rick mee om mijn broer Fernando te gaan bezoeken, die in een ander opvanghuis woont. Toen ik hem zag dacht ik er alleen maar aan hoe ik voor altijd bij hem zou kunnen zijn. Daarom pakte ik mijn rugzak, stopte er mijn knuffel in en probeerde uit het opvanghuis te ontsnappen en naar mijn broer te hollen om hem te zien. Een van de meisjes en de begeleidster hadden het in de gaten en zij lieten me niet gaan. Sandra en de begeleidster spraken met mij en legden me uit dat ik beter in dit huis kon blijven, omdat ik me in dit huis veilig voel en het me aan niets ontbreekt. Ik heb een bed; mijn schoolspulletjes; ik heb een uniform en kan dagelijks naar school gaan; ik heb echte schoenen gekregen; ik krijg een ontbijt; als ik uit school kom krijg ik een lunch en ook elke dag een avondmaal; en er zijn mensen die van me houden en goed voor me zorgen. Dit maakt me gelukkig en rustig. Sandra, Rick of een van de begeleidsters helpen me als ik iets van mijn huiswerk niet begrijp en ze staan altijd voor mij klaar.

Sayda (m.) maakt samen met haar vriendinnetjes huiswerk.

Ook de mensen die me naar dit opvanghuis hebben gebracht waren heel goed voor mij. Meneer Italo, die de advocaat van Aplao is, is tot op de dag van vandaag bezorgd over mij. Hij belt regelmatig om te vragen hoe het met me gaat. Hij zegt me dat ik me goed moet gedragen en goed moet luisteren naar Sandra en Rick, omdat zij mij zo fijn helpen en ik het nu zoveel beter heb dan thuis. Sinds kort belt mijn zus Doris me op. Ze zegt dat ze van me houdt en wil dat ik haar alles vertel over wat ik hier allemaal doe. Ondanks dat ik pas kort bij Restaurando Esperanza woon voel ik dat God me zegent. Ik ben omringd

door goede mensen, ik heb een nieuwe familie, veel zusjes waar ik mee kan spelen en ik heb zelfs speelgoed waar ik mee kan spelen. Dat heb ik nog nooit gehad. Ik denk dat ik nu wel gelukkig ben. Een knuffel, Sayda.

Sayda (r.) voelt zich thuis in het opvanghuis.

Kerstwens speciale kinderen in Majes *(geschreven door Marcela, directora)*

Mijn naam is Marcela en ik ben directrice van het schooltje Los Angeles de Barbára voor speciaal onderwijs in Majes, Peru. Allereerst een hartelijke groet voor jullie allemaal namens onze speciale leerlingen en hun ouders. Ik wil jullie uit de grond van mijn hart bedanken voor de muzieklessen die profesor Michael dankzij jullie steun aan onze kinderen kan geven. De kinderen genieten intens van het muziek maken en als ze Michael zien binnenkomen zijn de kinderen emotioneel en omhelzen ze hem vol liefde.

Het doet me ontzettend veel verdriet dat ons schooltje hier in Peru door niemand gesteund wordt en jullie zullen begrijpen hoe ongelofelijk blij we dan ook zijn met jullie muzikale donatie. De kinderen kunnen het helaas niet verwoorden en hun blij gezichtjes tijdens de muzieklessen kunnen jullie niet zien. Daarom heb ik namens hen deze brief geschreven. Al enkele jaren geleden heeft het Ministerie van Onderwijs een nieuwe school gebouwd en hier zouden ook onze speciale kinderen worden toegelaten. Nadat de bouw klaar was heeft de school twee jaar leeggestaan, omdat het ministerie geen geld had om de service- en administratiekosten van de school te betalen. Uiteindelijk werd deze rekening op het bord van onze speciale kinderen gelegd: zij zouden op deze nieuwe school toegelaten worden, mits wij al die kosten gaan betalen. Voor de ouders van onze kinderen is dit onmogelijk. Dit betekent dat onze kinderen geen enkele hulp meer van het ministerie krijgen en ik de zware taak op mijn schouders heb liggen om deze kin-

deren onderwijs te blijven geven, in de hoop dat ik het lokaaltje waar we al vele jaren werken mag blijven gebruiken. Een lokaaltje zonder water en riolering. De verslagenheid onder de ouders is groot, want inmiddels realiseren zij ook dat juist voor hun speciale kinderen door hun beperking onderwijs nog veel belangrijker is dan voor hun andere kinderen. Het is mijn taak als directrice om deze kinderen en hun ouders te steunen, maar het grote probleem is dat ik er geen idee van heb wat er in het nieuwe schooljaar gaat gebeuren. Ik ben de ouders erop aan het voorbereiden dat ook zij zullen moeten knokken voor het voortbestaan van ons schooltje. De uiteindelijke beslissing hangt helemaal van het Ministerie van Onderwijs af.

Een vrolijk muzikantje in Majes.

Kerst komt steeds dichterbij en het deed me pijn dat ik helemaal niets heb om de kinderen met Kerst cadeau te geven. En ook de ouders hebben niet de financiële middelen om iets voor hun kinderen te kopen. Vorig hebben jullie onze leerlingen de Kerst van hun leven bezorgd. Daarom heb ik aan Kinderen van de Zon opnieuw mijn diepe wens uitgesproken of zij, por favor, een donatie willen geven, zodat ik ook dit jaar voor al onze speciale kinderen een kerstcadeautje en warme chocolademelk kan kopen, om een echt kerstfeest met hen te organiseren. Een ding weet ik zeker, dat ik tot het bittere einde zal blijven vechten voor deze kinderen en alles zal geven voor mijn speciale leerlingen. Mede namens alle kinderen wens ik jullie allen vrede en vrolijkheid in jullie gezin en een warme Kerst. Marcela.

Muzieklessen speciale kinderen in Majes *(geschreven door muzikleraar Michael)*

Beste mensen, mijn naam is Michael en ik ben geboren in Arequipa. Ik ben de jongste thuis en heb 4 broers en zussen. Als klein kind droeg

mijn oudste zus de zorg over mij, omdat mijn ouders de hele dag werkten. Hierdoor vervulde zij de moederrol. Na verloop van tijd besloot zij naar het buitenland te vertrekken, waar ze tot op de dag van vandaag verblijft. Als ik het goed onthouden heb was ik 13 jaar toen ik voor mezelf moest kunnen zorgen. Toen besloot ik piano te gaan leren spelen. Op jonge leeftijd besloot ik ook om psycholoog te worden, omdat ik graag gezinnen wilde helpen. Vooral gezinnen en kinderen die deze hulp hard nodig hebben.

Maar de muziek bleef mij trekken en daarom besloot ik na mijn afstuderen als psycholoog naar het conservatorium te gaan om ook deze andere droom te realiseren. In die periode kreeg ik de kans om bij Hogar de Cristo als leerkracht met kansarme kinderen te gaan werken. En zo leerde ik Flor en Marianne kennen. Maar helaas moest ik na een jaar stoppen met dit werk, omdat het niet te combineren was met mijn studie. Op dat moment vroeg Kinderen van de Zon uit Nederland mij of ik muzieklessen zou willen gaan geven aan een groep speciale kinderen in Majes.

Muzikleraar Michael geeft muziekles.

Altijd had ik al muzieklessen willen geven en daarom was dit aanbod een grote uitdaging voor mij. Als het mij zou lukken om aan deze verstandelijk beperkte kinderen muziek te leren maken, dan zou ik het aan iedereen kunnen leren. Daarom heb ik deze uitdaging met twee handen aangenomen en hierdoor zijn voor mij deuren opengegaan om meer te leren over het onderwijzen van muziek. Ik heb ervaren dat de situatie van deze kinderen heel beperkt is. Er zijn beslist enkele kinderen die vaardigheden zullen kunnen aanleren om zich alleen te redden in een of ander aangepast beroep. Maar ik zie dat veel andere kinderen deze capaciteiten niet hebben en als ik naar hun ouders kijk, of naar de mensen

die de zorg over hen dragen en al op hoge leeftijd zijn, moet ik er niet aan denken wat er van deze kinderen terecht zal komen.

Een muzikale demonstratie door de speciale kinderen.

Het raakt me en maakt me boos te zien dat juist deze kinderen, die van alles en iedereen afhankelijk zijn, door de regering en het volk genegeerd worden. Daarom heb ik met deze speciale kinderen meegelopen in een demonstratie, om het volk er bewust van te maken dat ook deze kinderen recht op onderwijs hebben. Je zou kunnen zeggen dat het meer een protestactie was, omdat de mensen hier vaak niet gewend zijn aan het zien van verstandelijk- en lichamelijk beperkte kinderen. Om die reden worden ze gediscrimineerd en voelen deze kinderen dat ze er niet toe doen, dat ze niets waard zijn. Het was mooi dat op die dag, door middel van hun muziekinstrumentjes, juist ook deze kinderen hun stem konden laten horen en dat zij hiermee konden laten zien dat ook zij gehoord en gezien moeten worden en dat ook hun rechten gerespecteerd moeten worden. Het besef dat deze kinderen hierin nog een lange weg te gaan hebben maakt me verdrietig. Maar hun uitgelaten gezichtjes tijdens de demonstratie bezorgde ook mij een lach op mijn gezicht.

Volgens mij is de toekomst voor een paar van deze kinderen hoopgevend, mits zij de kans op onderwijs krijgen en de juiste begeleiding bij het uitoefenen van een beroep. Maar voor de meeste kinderen vrees ik het ergste, zeker hier in Peru waar zij geen enkele kans krijgen. Voorlopig helpen de muzieklessen hen om een nieuwe geluidswereld te leren kennen, hun ritmegevoel en motoriek te ontwikkelen. Ook helpt het hen om hun aandachtsveld te verbeteren als zij met hun klasgenootjes muziek maken, ondanks dat dit vaak moeilijk voor hen is.

Het is prachtig dat het werken met deze kinderen ook mij veel brengt. Het biedt mij de kans om nieuwe vormen van lesgeven te ontdekken, mijn geduld op de proef te stellen en door te reflecteren aan hun situatie de kansen in mijn eigen leven meer te waarderen. Mede namens onze speciale makkertjes uit Majes wens ik jullie allen een Feliz Navidad en ik hoop dat jullie ook in het Nieuwe Jaar aan deze vergeten groep kinderen blijven denken. Michael.

De lach van de kinderen laat ook Michael lachen.

Bezoek aan de bibliotheek

(geschreven door Flor Esteban)

Alweer is er bijna een jaar voorbij, een jaar waarin ik hoop dat alles goed met jullie is gegaan. Op dit moment geef ik namens Kinderen van de Zon o.a. workshops aan de leerlingen van de eerste klas van Nuestro Hogar. Als afronding van de workshop wilde ik graag een bezoek brengen aan de bibliotheek. Dit was een bewuste keuze van mij, aangezien de kinderen thuis geen boeken hebben, omdat hun ouders hiervoor geen geld hebben. Het hebben van boeken is hier in Peru geen basisbehoefte en daarbij zijn de ouders zelf niet groot gebracht met het belang van het lezen van boeken. Daarom is lezen en de aanschaf van boeken voor hen nooit een levensbehoefte geweest. En dit gaat over van gezin op gezin. Daarbij leeft er ook nog het probleem dat veel opa's en oma's en de ouders van deze kinderen nooit hebben leren lezen. Enkele ouders hebben met pijn en moeite de basisschool doorlopen, maar de meesten hebben simpelweg nooit onderwijs gevolgd. Plezier krijgen in lezen leer je alleen door te lezen en daar moet je al jong mee beginnen. Daarom leek het mij fantastisch om met een groep leerlingen van Nuestro Hogar een bezoekje aan de bibliotheek van Arequipa te brengen. In overleg met Marianne heb ik dit uitje

georganiseerd. Het leek ons een prachtige ervaring voor deze kinderen, zeker ook omdat we in onze stad een bibliotheek hebben waar ook een kinderruimte is. Dit is een kans die we moesten benutten. Deze bibliotheek is ontstaan nadat de schrijver Mario Vargas Llosa de Nobelprijs voor de Literatuur ontving en hij veel werk aan de bibliotheek doneerde, waardoor men ook een kinderbibliotheek kon inrichten.

Helaas is de kinderbibliotheek alleen op zaterdagen open van 10.00 uur tot 12.00 uur. Vrijwilligers lezen dan sprookjes voor, doen poppenkast en andere activiteiten met de kinderen. Het probleem van dit tijdstip is dat de ouders van onze kinderen moeten werken en de kleintjes wonen heel ver weg van het centrum van de stad. Daarnaast is het probleem dat de reis naar het centrum geld kost, geld dat de ouders niet kunnen missen. Dat is de reden waarom deze kinderen nooit naar de bibliotheek gaan. Hieraan moet ik nog toevoegen dat de kinderen niet eens van het bestaan van deze bibliotheek af wisten en ook niet dat er een speciale kinderruimte voor hen is.

Samen in de bus, ja, gezellig!

Wat was het spannend of de bibliotheek een keertje voor ons op een doordeweekse dag open zou willen gaan! Gelukkig was de bibliotheek hiertoe bereid en nadat ik het vervoer had geregeld kon het feest beginnen. Wat waren de kinderen uitgelaten toen ze mij, de maatschappelijk werkster Roció en de vrijwilligster binnen zagen komen op de dag van ons uitje! Ze begonnen onmiddellijk vol spanning rond te rennen in de klas en te vragen of we nu eindelijk zouden gaan. Ze hadden al van hun ouders gehoord dat we die dag een bezoekje zouden brengen aan de bibliotheek, aangezien hun ouders hiervoor toestemming moesten geven. Daar ging de karavaan, 16

kinderen tussen de 5 en 9 jaar en ik kan jullie vertellen dat dit een hele happening is. Om iedereen in het busje te krijgen was nog een hele uitdaging, aangezien de kinderen bijna nooit buiten het project komen of in het openbaar vervoer zitten. De reis naar het centrum benutte ik om hen uit te leggen hoe ze zich moesten gedragen in de bibliotheek, maar ik moet jullie eerlijk bekennen dat de kinderen nauwelijks aandacht voor me hadden. Ze hingen met hun mondjes open voor de ramen van het busje, want wat is er spannender dan in een busje zitten dat helemaal alleen voor jou rijdt. Als ze al ooit in een bus zitten zijn die overvol en worden ze bijna vertrapt door de grote menigte en zitten de grote mensen voor het raam.

Wat een feest, zoveel boeken die voor het grijpen liggen!

Bij het binnengaan van de bibliotheek waren ze mijn wijze lessen om zich netjes te gedragen onmiddellijk vergeten. Ze waren door het dolle heen! Nog nooit hadden ze een bibliotheek van binnen gezien, een ruimte met zoveel boeken en dan nergens aan mogen komen was een onmogelijke opgave voor hen. Ik was meteen de hele controle kwijt. Ze renden naar de boeken, begonnen alles aan te raken, holden naar de schappen waar de sprookjesboeken lagen, de tijdschriften. Ze wilden alles zien, vastpakken en waren vol verbazing over de prachtige kaften en voorkanten van de boeken, aangezien in de stalletjes op de markt alleen maar boekjes van dun papier liggen. Eindelijk gingen ze op hun stoeltjes zitten en zeiden al kijkend in de boeken tegen elkaar: "kijk eens, kijk eens, hier staat een tekening van de drie varkentjes in, een prinsesje en Kapitein Calzoncillos"! Al lezend wilden ze van ons weten wie deze mooie tekeningen in de boeken had gezet. De kleintjes die net pas leren lezen zochten boeken uit en kwamen bij ons zitten met de vraag of we hen wilden voorlezen. Elk kind zocht zijn favoriete boek uit, maar de

kinderen waren zo bang iets te missen dat ze ook het boek van de andere kinderen wilden zien of ze lazen aan elkaar een verhaaltje voor.

De kinderen zijn vol aandacht voor de verhalenvertelster.

Na een ontdekkingsstocht van ruim een uur, een zo intens contact met de boeken dat een van de kleintjes in al haar opwindende een pagina scheurde, en het aanbieden van onze excuses hiervoor, kon het verteluurje beginnen. We gingen allemaal in de vertelhoek van de bibliotheek zitten, helemaal klaar om naar de poppenkast te kijken en naar de verhalen van onze verhalenvertelster Roció te luisteren. Het eerste verhaal heette De Aap en Onze Lieve Heer en het tweede Champagne, de schatgraver. Nadat de verhalen waren afgelopen nodigden we de kinderen uit om aan de tafels te komen zitten om iets moois te knutselen van de materialen van Gerdie uit Nederland. Wat werd er serieus gewerkt en wat genoten de kinderen van deze knutselles! Na afloop maakten de kinderen allemaal samen de tafels en de grond schoon. Toen we op het punt stonden om de terugtocht weer te aanvaarden kregen alle kinderen bij het afscheid van de coördinatrice van de bibliotheek een schriftje cadeau, met daarin tekeningen om te kleuren, woordpuzzeltjes en raadsels. De kinderen konden hun ogen niet geloven, dat dit schriftje voor hen was en dat ze dit mee naar huis mochten nemen! Ook legde de bibliothecaresse aan de kinderen uit, dat ze iedere zaterdag welkom zijn in de bibliotheek om boeken te komen lezen. Wel vind ik het nog heel jammer dat men hier in Peru niet het systeem van Nederland kent, dat je ook boeken kunt lenen om mee naar huis te nemen en ze daar in alle rust te lezen. Het is voor ons ondenkbaar, dat de Nederlandse bibliotheken dit vertrouwen in hun lezers stellen!

Helemaal gelukkig reden we in het busje weer terug naar het opvanghuis. Wat waren de kinderen gelukkig met hun bezoek aan de bibliotheek! Allemaal wilden ze tegelijkertijd hun ervaring met ons delen in de bus en vroegen of we morgen weer terug zouden kunnen gaan. Ze vertelden over het cadeau dat ze hadden gekregen, over de boeken die ze gezien en gelezen hadden, over de prachtige kaarten die ze van de materialen van Gerdie hadden gemaakt en de verhalen die ze gehoord hadden. Ze konden hun geluk niet op dat ze zo'n mooie dag hadden beleefd en dat ze voor de eerste keer in hun leven een kinderbibliotheek hadden bezocht. Ook hun juffrouw was heel blij met dit uitstapje en legde uit dat het voor de kinderen heel moeilijk is om zachtjes te praten in een gebouw zoals de bibliotheek. En zeker ook niet om rustig op hun stoeltje te blijven zitten als er zoveel mooie boeken voor het grijpen liggen.

Na afloop nog heerlijk samen knutselen in de bieb.

Ook al vonden de kinderen het moeilijk het gewenste gedrag in de bibliotheek te laten zien, voelde ik me een heel gelukkig mens. Zeker ook omdat ik tijdens dit uitstapje weer eens met mijn neus op de realiteit van deze kinderen ben gedrukt. Het gaf me een zeer tevreden gevoel dat we de kans hadden gekregen om deze kinderen in contact te mogen brengen met cultuur, met boeken en hen dingen te laten ervaren waar zij in hun dagelijkse leventje niet de kans toe hebben. Ik dank jullie allen uit de grond van mijn hart dat we dankzij jullie steun de kinderen deze ervaring hebben kunnen laten beleven. Het is zó jammer dat de realisatie van dit soort ervaringen altijd afhankelijk is van geld. Maar gelukkig kan Kinderen van de Zon dit hier in Arequipa realiseren dankzij de donaties van vele genereuze mensen met een groot hart! Een omhelzing, Flor.

Ervaring workshops door moeder Hilda

Mijn naam is Hilda en ik ben de moeder van Randal. Ik heb ook nog 4 zonen en 2 dochters van 20 en 22 jaar. Mijn vier zonen zijn van mijn eerste man, waarvan ik gescheiden ben, omdat hij een alcoholist is en heel agressief. Onze dochters en Randal zijn van mijn tweede man. Ook hij is een alcoholist en agressief. Hij mishandelde mij en onze kinderen en daarbij pleegde hij ontucht met een van mijn dochters. Vaak heb ik hem het huis uitgezet en op een dag is hij verdwenen en hebben we nooit meer iets van hem gehoord. Mijn dochter Andrea doet een opleiding tot maatschappelijk werkster en ging stagelopen bij het opvanghuis Hogar de Cristo. Zo kwam mijn zoon Randal bij Hogar de Cristo.

Mijn zoon Randal heeft een gokverslaving en ondanks dat onze dochters weinig zelfvertrouwen hebben knoken zij ervoor, om vooruit te

komen in het leven. Mijn zoon Randal is 14 jaar en was een heel goede leerling op school. Maar vorig jaar begon hij naar het Internetcafé te gaan om spelletjes te spelen en toen is zijn verslaving begonnen. In plaats van naar school te gaan ging hij naar het Internet en hierdoor liepen zijn schoolresultaten hollend achteruit. Daarom besloot ik om hem dagelijks zelf naar school te brengen. Maar achter mijn rug om glipte hij de school uit en volgde geen lessen.

's Middags ging Randal altijd naar Hogar de Cristo en zijn zus Andrea hield hem een beetje in de gaten als zij stageliep in het project. Maar na enige tijd kwam hij ook bij Hogar de Cristo niet meer opdagen. Het geld voor de bus gaf hij uit in het Internetcafé en regelmatig bracht de politie hem 's avonds thuis als hij nog laat op straat liep. Nadat mijn zoon van mij geen geld meer kreeg voor de bus is hij gaan werken als afwasser in een restaurant. Maar in plaats van dat hij dit geld voor het betalen van zijn school gebruikte, gaf hij ook dit uit in het Internet. Uiteindelijk is mijn zoon zonder iets tegen mij te zeggen van school gegaan en door zijn grote verzuim en zijn slechte resultaten wilden de leerkrachten hem niet meer

helpen. Om hem toch bezig te houden heb ik hem verplicht in een restaurant te gaan werken. Al vanaf dat ik kinderen heb, heb ik problemen met hen. Vooral met mijn zonen, want die begreep ik helemaal niet.

Met liefde en grenzen worden we een beter gezin.

Met onze dochters had ik wat beter contact, ondanks dat hun eeuwige antwoord "waar bemoei jij je mee" ook een verwijdering tussen ons bracht. Wat was het een opluchting voor mij toen Hogar de Cristo aangaf mij te willen helpen! Ze maakten een afspraak voor mij en Randal bij een Psychiatrisch- en Psychologisch Centrum. Randal en ik kregen medicijnen, maar in plaats van dat de situatie van Randal verbeterde verergerde die juist. Hij stopte met het nemen van zijn medicijnen, werd heel opstandig en agressief. Daarom zocht Hogar de Cristo een afkickklinik voor Randal. Deze kliniek geeft aan dat Randal opgenomen moet worden voor een periode van 10 maanden om af te kicken. Daarbij zegt deze kliniek dat ze ook mij en mijn andere kinderen bij dit proces zullen betrekken, want anders kunnen wij Randal niet op een goede manier bijstaan. Hogar de Cristo heeft gelukkig een prijsverlaging bij de kliniek geregeld en ik hoop dat ik met mijn poetswerk en het wassen van kleren de kosten kan betalen. Ik ben blij dat ik naar Hogar de Cristo mag blijven komen, ondanks dat Randal naar de kliniek gaat, want ik heb hier het afgelopen jaar veel geleerd over mezelf en over mijn kinderen.

Graag wil ik jullie uitleggen hoe profesora Flor me geholpen heeft. Tijdens een van de workshops voor ouders werd het thema Persoonlijke Ontwikkeling behandeld. Hierdoor ging ik voor het eerst het gedrag van een van mijn zonen begrijpen. Ik dacht altijd dat hij, om volwassen over te komen, een zelfingenomen, hooghartige

houding liet zien en iets van woede en afstandelijkheid in zich droeg. Nu begrijp ik dat dit gedrag voortkomt uit het feit dat hij er praktisch altijd alleen voorstond en alleen de tegenslagen in zijn leven het hoofd moest bieden. Voor het eerst kunnen we nu beter samen praten, begrijp ik zijn zienswijze en zijn we nader tot elkaar gekomen.

Flor geeft een workshop aan de ouders.

Een ander onderwerp dat me veel geholpen heeft is te leren herkennen hoe het geestelijk brein werkt, om mijn functioneren beter te kunnen controleren en te begrijpen. Hierdoor kan ik de gebeurtenissen in mijn leven veel rustiger een plekje geven. De uitleg van profesora Flor, dat we een deel van ons karakter ook erven van onze ouders, maakte ook veel indruk op mij. En dat wij dit vervolgens weer aan onze kinderen doorgeven. Hierdoor begrijp ik waarom ik soms op een bepaalde manier reageer en dat ik ook hierop controle kan uitoefenen. Ook behandelden we tijdens de les hoe we onze kinderen moeten opvoeden. Soms beveel ik hen iets of berisp ik hen over iets wat ik zelf ook niet in praktijk breng, waardoor mijn kinderen de vrijheid voelen om me te negeren. Aan de andere kant moeten we standvastig zijn in het straffen, in het geven van een beloning en in het maken van beloftes. Beetje bij beetje ben ik deze raadgevingen aan het oefenen, waardoor ik zeker zie dat het leefklimaat in mijn huis verbetert. Ik hoef niet altijd streng te zijn, maar soms helpt dat wel.

Een belangrijk onderwerp was ook het leren uiten van je gevoelens, zoals geluk, vrolijkheid, boosheid, verdriet etc. Met al deze workshops en handreikingen van profesora Flor leer ik mezelf beter kennen. Ik hoop dan ook van harte dat ik nog vaak workshops bij Flor kan volgen, want niet alleen het leven van mijn kinderen, maar

zeker ook mijn leven, wordt hierdoor veel leuker. Muchos saludos, Sra. Hilda.

Beste wensen

Lieve vrienden, op de drempel van het Nieuwe Jaar dank ik jullie uit de grond van mijn hart voor het in ons gestelde vertrouwen en wij hopen met jullie steun ook in het nieuwe jaar weer veel kansarme kinderen kansrijker te maken.

Mede namens het bestuur van Kinderen van de Zon wens ik jullie warme Kerstdagen en een zonnig Nieuwjaar.

¡Muchas gracias! Marianne.

Een Gelukkig Kerstfeest vanuit Peru voor jullie allen.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2019.

Marianne Schepers-van Weert.